

22 söndagen efter Trefaldighet

Pastor Johannes Rydh

Predikan på distans, 5 november 2023

I Guds, Faderns + och Sonens och den helige Andes, namn. Amen.

Nåd vare med er, och frid från Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

Bön: Käre himmelske Fader! Vi tackar dig för ditt heliga Ords klara och trofasta ljus. Vi ber om nåd att vi rätt förstår det, så att det kan vägleda oss till sanningen. Låt din helige Ande komma till oss och upplysa oss om syndens allvar, men också om hur din Sons lidande och död försonat alla våra synder. Genom Jesus Kristus, vår herre och Frälsare. Amen.

Predikotext: Mark. 4:21–25 (3:e årg.)

Jesus sade till de tolv: "Inte går man väl in med ett ljus för att sätta det under skäppan eller under bänken? Gör man det inte för att sätta det på ljushållaren? Det som är dolt måste bli uppenbarat, och det som är gömt måste komma i dagen. Hör, du som har öron att höra med!"

Och han sade: "Ge akt på vad ni hör! Med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er, och ännu mer skall ni få. Ty den som har skall få, och den som inte har, från honom skall tas också det han har."

Söndagens överskrift lyder "Kristnas inbördes umgänge". En viktig aspekt av detta har Jesus återgivit i evangelietexten med liknelsen om den obarmhärtige tjänaren, som inte ville förbarma sig över sin medtjänare, trots att hans herre efterskänkt honom hans enorma skuld på tiotusen talenter. Gud förväntar sig att vi som fått ta emot hans nåd och rättfärdighet också har ett försonligt sinne mot våra medmänniskor. Jesus säger: "Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra." (Joh. 13:34) Den som inte har kärlek visar också att han inte har den rätta tron.

I predikotexten tar Jesus upp en annan del av det kristna livet, och begagnar sig av en annan bild. Han säger: "Inte går man väl in med ett ljus för att sätta det under skäppan eller under bänken? Gör man det inte för att sätta det på ljushållaren?"

Ljuset betecknar här tron på Jesus och Guds Ord. Ja, Jesus säger om sig själv: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh. 8:12) Jesus vill vara i centrum i

våra liv, att vi ska följa honom och låta hans ljus leda oss på rätt väg, den väg som leder till det eviga livet.

Ljuset kommer inte av människan själv. Det är inte hennes egna gärningar, goda vilja eller upplysta sinne. Detta må vara gott och föredömligt inför andra människor, men den heliga Skrift talar entydigt att människan av sig själv är höljd i ett andligt mörker. Jesus säger:

"Ögat är kroppens ljus. Om ditt öga är friskt, får hela din kropp ljus. Men är ditt öga sjukt, ligger hela din kropp i mörker. Om nu ljuset i dig är mörker, hur djupt är då inte mörkret!" (Matt. 6:22–23)

Lagen säger att våra egna ansträngningar inte räcker till inför Gud. Den kräver inte bara en utvärtes efterlevnad av buden, utan en sann och uppriktig kärlek från hjärtat. Den kräver en fullkomlig och ofelbar livsföring. Ett sådant krav kan ingen människa uppnå, och förblir därför i det andliga mörkret.

Detta mörker måste lysas upp av Gud, av världens ljus som är Kristus. Ljuset är att han har dött för hela världens synder, och erbjuder nåd och rättfärdighet till var och en som tror. Vi som har blivit kristna är det för att Gud har tänt tron vår själ, och det är han som håller lågan vid liv. "En rykande veke skall han inte släcka," (Matt. 12:20) säger han.

Detta ljus, säger Jesus, ska inte sättas under skäppan – ett sädesmått. Då döljs det och är till ingen nytta. Nej, ljuset ska sättas på ljushållaren, så att det lyser upp rummet och kan leda dem som bor där. Att sätta trons ljus på ljushållaren är att bekänna sin tro och vittna om den i sitt liv. Det gäller inte bara präster och missionärer, utan det är en uppgift för alla kristna. Gud ger var och en tillfällen till detta, så ta vara på dem! Även det mest vardagliga samtalet där man beskriver sin kristna tro kan väcka intresse och leda till att Guds rike utvidgas. Att vara kristen är inte en privatsak. Paulus skriver: *Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.* (Rom. 10:10)

Att låta ljuset lysa kan också betyda att vara ett gott exempel genom sitt leverne. Den kristna kärleken visar för omvärlden att här råder någonting större än själviskhet och girighet. Jesus säger: "Låt på samma sätt ert ljus lysa för människorna, så att

de ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen.” (Matt. 5:16) Och: ”Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar.” (Joh. 13:35)

Men om man förblir tyst för omvärlden, kanske för att man inte vågar bekänna, så är det att sätta ljuset under skäppan. Guds Ords ljus förhindras från att lysa för andra. Att dölja sin tro är faktiskt ett slags förnekande. Vi har i Bibeln några exempel på sådana som inte öppet vågade vara Jesu lärjungar. Nikodemus var fariséen som kom till honom om natten för att inte avslöja sig, och Josef från Arimatea var en rådsherre som av rädsla för judarna inte vågade bekänna sin tro.

Ett annat sätt att placera ljuset under skäppan är när kyrkan själv slutar att förkunna Guds Ord rent och klart. När omvärlden inte vill höra Skriftens allvarliga förmaningar om synd, död och helvete, anpassar sig många förkunnare och predikanter. De värderar högre att kyrkosalarna fylls av människor, än att det som sägs verkligen är Guds Ord. Så anpassas gudstjänstens form och innehåll enligt modernt snitt för att locka så många som möjligt. Då har Guds Ords ljus fördunklats både för församlingen och för omvärlden.

Vittna gör vi inte bara för den icke-kristna omvärlden, utan också inom församlingen. Att gå i kyrkan och delta i församlingslivet är också ett sätt att vittna för varandra och stärka varandra i tron. Man ska inte vara kristen i sin privata sfär, i sin enskildhet, utan i gemenskap med sina bröder och systrar i tron.

Jesus säger i vår text: *”Det som är dolt måste bli uppenbar, och det som är gömt måste komma i dagen.”* Ljuset måste uppenbaras, och på den yttersta dagen kommer det också bli uppenbart om ljuset i oss verkligen är ljus eller om det är mörker. Gud ser in i våra hjärtan. Om det är gärningarnas och egenrättfärdighetens falska ljus som bor där så kommer det att avslöjas. Men är det Guds Ords sanna ljus så leder det till frälsning.

Vår predikotext avslutas med att Jesus talar om olika mått. Han säger:

”Med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er, och ännu mer skall ni få. Ty den som har skall få, och den som inte har, från honom skall tas också det han har.”

Här talar Jesus om kärlekens mått. Gud har visat en överflödande nåd mot oss syndare, när han sände sin enfödde son för att försona alla våra synder. Det är som de tiotusen talenterna i evangeliets liknelse. Guds kärleks mått är mycket stort, ja omätligt. Vi har inte gjort något för att förtjäna denna gåva.

Men hur stort är det mått med vilket vi mäter upp vår kärlek till vår nästa? Är vår kärleks skopa så liten att vi såsom den obarmhärtinge tjänaren inte är villiga att förlåta den minsta skuld eller brist hos vår medmänniska?

Kärleken kommer av tron. Av oss själva kan vi inte ha någon verklig kärlek. Men den som har tagit emot Guds kärlek genom tron kommer också med nödvändighet att känna kärlek till andra. Jesus säger här att den som har tron ska få mer, nämligen evigt liv och salighet. Men den som inte har tron, från honom ska också tas ifrån, dvs han går miste om Gud nåd och går mot en evig förtappelse. Det går inte att både ta emot Guds kärlek från hans överflödande mått och samtidigt inte ha någon kärlek över till sin nästa. För ju mer kärlek vi öser upp åt andra, desto mer vill Gud rikligen fylla på av sin egen nåd.

Den som har tagit emot Guds Ords sanna ljus och låter det vara sina fötters lykta vandrar på salighetens väg. Där man håller fast vid Bibeln och bekännelsen och förtröstar på Kristus sker vandringen genom livet mot den himmelska saligheten väl upplyst.

Amen.

Bön: Herre vår Gud, barmhärtinge Fader, du som sänt din Son, Jesus Kristus, i världen för att lösa dem som är bundna i synden. Vi ber dig: Hjälp oss att se vår egen synd, ångra och bekänna den och be om förlåtelse för Jesu försonings skull. Gör oss också villiga att förlåta varandra, liksom du i Kristus har förlåtit oss vår stora syndaskuld. Giv oss ett försonligt sinnelag mot våra bröder och vår nästa, så att vi med din Helige Andes hjälp låter din kärlek bli ett vittnesbörd i våra liv. Amen.

Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord har tröstat, lärt, förmanat och varnat oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan, att vi inte må vara glömska hörare, utan ordets görare, och så dagligen tillväxa i tro, hopp, kärlek och tålamod intill änden, och bli evigt saliga. Genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.